

РЕШЕНИЕ

№ 6363

гр. София, 31.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 18 състав, в публично заседание на 12.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Златка Илиева

при участието на секретаря Илияна Янева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **5734** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е по реда на чл.145 и следващите от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ (Закон за чужденците в Република България).

Делото е образувано по жалба на И. У. Е. гражданин на Федерална Р. Н., [дата на раждане] , притежаваща ID карта номер 83345323999, издадена от властите на Федерална Р.Н., представлявана от адв. Р. П. К., САК, със съдебен адрес гр.С. 1000, [улица], ет.3, Офис 6, срещу отказ за издаване на виза от 03.06.2022г., постановен от Г. Й., Посолство на Република България в А., Н..

С жалбата и в съдебно заседание се твърди, че постановеният отказ е незаконосъобразен и е издаден при липса на мотиви. Твърди се, че са доказани целта на пътуването и условията на престоя, съгласно изискванията на чл.10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ.Претендира се отмяна на оспорения акт. Направено е искане за присъждане на разноски.

Ответникът, чрез упълномощения си процесуален представител юрисконсулт З., моли съда да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана. Излага мотиви за компетентност на органа, спазване на административно производствените правила и правилно приложение на материалния закон. Счита, че административният орган има право на оперативна самостоятелност при преценката на представените документи и

вземането на решение по подаденото заявление. Моли, при постановяване на съдебния акт, да се отчете факта, че държавата Н. е рискована от гледна точка на нелегална миграция в Европа и в частност в България, както и че макар да става въпрос за частно посещение със съответната покана, регистрирано в „Миграция“, има прикрити бизнес-отношения, и реалната цел на посещението не била тази, която се декларира. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

По делото са приети доказателствата от административната преписка, включително за компетентността на издателя на отказа.

Съдът, като обсъди доказателствата по делото, взе предвид доводите и възраженията на страните, извърши цялостна проверка на оспорения акт по реда на чл.168, ал.1 и ал.2 АПК вр. чл.146 от същия кодекс, от фактическа и правна страна приема следното:

По допустимостта на жалбата.

Жалбата до съда е подадена в срока по чл.149, ал.1 АПК, приложим във връзка с чл.10а, ал.1 ЗЧРБ, от активно легитимирано лице, поради което е допустима.

По фактите съдът приема следното:

Процесният отказ е издаден по повод заявление за издаване на виза от 16.05.2022г., подадено от И. У. Е. в Посолството на Република България във Федерална Република Н.. Последното е по образец-Приложение 2, към чл.12, ал.1 от НУРИВОВР. Към него са приложени: нотариално заверена покана-декларация за частно посещение на чужденец в Република България от името на Х. И. А., гражданин на Р.България, в която е декларирана възможност за осигуряване на жилище и средства за издръжка за срок от 90 дни на чуждия гражданин И. У. Е. в жилище наето под наем в [населено място], банкова референция за налични средства по банковата сметка на И. У. Е.; самолетен билет за отиване и връщане Л.-С.-Л.; застрахователна полица; копие от международен паспорт.

Видно от заявлението, основната цел на пътуването на жалбоподателя в Р. България е частна - „посещение при приятел“. Посочено е че всички разноски по издръжка и настаняване за периода на престой от 90 дни са за сметка на заявителя.

В хода на съдебното производство, като свидетел е разпитана Х. И. А., лицето, подало покана-декларация за частно посещение на чужденец. Същата заявява, че познава жалбоподателя И. У. Е. от година и половина - две, във връзка с дейността на фирмата си, която се занимавала с търговия. Тъй като разпространявала продуктите онлайн, пунала обява, че търси човек, който може да ѝ помогне в рекламата, с английски език в Европа и извън нея. Жалбоподателят откликнал на обявата. Същият се занимавал точно с реклама, условията, които предложил, били изгодни. Дълго време си контактували, възлагала му задачи, той ги изпълнявал. Понастоящем също. Свидетелката твърди, че го поканила да посети страната ни, с цел да я разгледа, като на гости, а и да се видели на живо. И сега жалбоподателят изпълнявал поръчки за фирмата ѝ. нямало сключен трудов договор, тъй като е чужденец. Отрича посещението да е с цел бизнес дела.

Видно от оспорения отказ от 03.06.2022г., издаден от консул на Република България във Федерална Р. Н., визата е отказана на основание чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, като е посочено, че „представените документи и информация от проведеното интервю не доказват достоверно целта на пътуването“.

За компетентността на консулското длъжностно лице да издаде процесния отказ, са представени следните доказателства: Заповед на министъра на външните работи за определяне на дипломатическите и консулските представителства, в които консулските длъжностни лица могат да вземат самостоятелни решения за издаване на краткосрочни визи със срок на валидност до 1 година/л.23/, Заповед на посланика за определяне на Г. Й. - консул на Република България във Федерална Р. Н., за длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва формуляри по образец за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза/л.22 гръб/.

При така изложеното, съдът формира следните правни изводи:

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по чл.9г, ал.1 ЗЧРБ, предвид представените заповед на посланика на Република България във Федерална Р. Н. и заповедта на министъра на външните работи, обсъдени по фактите.

Съгласно чл. 9ж, ал.1 ЗЧРБ, за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването, по образец, определен с наредбата по чл. 9е, ал.1 - образец по Приложение 2 към чл.12, ал.1 от НУРИВОВР.

В казуса по делото е подадено заявление по образца, предвиден в посочената разпоредба. Касае се за заявление за издаване на виза по чл. 9а, ал. 2, т.3 ЗЧРБ - "виза за краткосрочно пребиваване (виза вид "С")".

В заявлението в графа 25 е посочена продължителност на планирания престой 90 дни, а в графи 29 и 30 – датите на пристигане и отпътуване.

Съгласно чл.14, ал.1 ЗЧРБ, втората хипотеза, виза за краткосрочно пребиваване може да бъде издадена на чужденец, който има намерение да пребивава краткосрочно на територията на страната за срок до 90 дни в рамките на 180 дни.

Процедурата и условията по издаване на визи от Република България е уредена в Закона за чужденците в Република България и Наредба за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в сила от 04.08.2011г. с последващи допълнения и изменения.

Разпоредбата на чл.34 от Наредбата в двете си алинеи – ал. 1 и ал. 2 съдържа хипотезите, при които на кандидатстващия за виза, такава не се издава от Република България.

С оглед посоченото в оспорения отказ правно основание, относима за случая е нормата на чл.34, ал.1 от Наредбата. Съгласно същата, отказва се издаването на виза

на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ.

С обжалвания отказ е разгледано допустимо заявление, към което е приложен валиден документ за самоличност и други изискващи се документи по чл.13 и чл.14 от Наредбата. Същият е в съответната форма по предвидения в чл.34,ал.1 от Наредбата образец- Приложение 7.

Въпрос по съществуване и на материалната законосъобразност на акта е дали представените към заявлението документи доказват относими обстоятелства и дали изводите в процесния отказ съответстват на данните по представените документи и посоченото правно основание за отказа.

Съгласно посочените материално-правни основания в процесния отказ-чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, който не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване, както и надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Видно от мотивите на оспорения отказ „представените документи и информацията от проведеното интервю не доказват по убедителен начин целта на пътуването“.

Съдът приема за обосновано така приетото в оспорения отказ.

Видно е от обсъдените документи, приложени към заявлението за виза, че са представени доказателства за пътуването на жалбоподателя. Съдът споделя становището на ответника, че досежно целта, издръжката и условията на престой не са налице убедителни доказателства.

На първо място, декларацията за имотно състояние на канещото лице е придружена с договор за наем, но не и с документ за собственост на жилището на канещия, удостоверението за доходи е издадено от самия канещ. Не представено копие от данъчна декларация по чл. 50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица за предходната година с входящ номер от съответната териториална дирекция на Националната агенция по приходите, каквото е изискването на чл.17, ал.2 от НУРИВОВР.

Не се доказват и необходимите разполагаеми средства за престоя. Представеното удостоверение за налични суми по банковата сметка на жалбоподателя не доказва доходи или осигурени 50 евро издръжка на ден, тъй като удостоверената като наличност сума е възможно да бъде изтеглена във всеки следващ удостоверяването момент.

В заявлението е посочено, че издръжката е за сметка на пристигащия чужд гражданин. Същевременно не е ясно дали той разполага с регулярни доходи.

Представените писмени доказателства потвърждават констатациите на административния орган за неубедителност на представените доказателства.

Правилно, обосновано и законосъобразно е прието, че не се доказва по убедителен начин и целта на пътуването. Като такава е заявено частно посещение при приятел.

В допълнение може да се посочи, че към подаденото заявление, по което е постановен отказ не са приложени и документи, които установяват намерението на кандидата да напусне територията на Република България преди изтичането срока на валидност на визата, за която кандидатства, съгласно чл. 13, ал. 2г от НУРИВОВР.

На второ място, съдът намира, че е налице несъответствие между заявената в поканата цел на посещението и изложеното от свидетелката в съдебно заседание, която потвърди, че е установила бизнес отношения с жалбоподателя, които поддържа и понастоящем. Житейски нелогично е и чужденец да заявява виза с цел- гостуване и разглеждане на страната, за максималнопредвидения срок за издаване на краткосрочни визи – 90 дни. Още повече, че канещият е негов работодател/ условно казано/.

Процесният отказ е мотивиран. Отказът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение №7 към чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). В отказа са попълнени всички полета и са обосновани причините, относими към неговото постановяване. В акта за отказ за издаване на виза е посочено правното основание– чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, както и кратко описание на мотивите - „Представените документи и декларираните устни данни не доказват убедително целта и условията на заявеното пребиваване“. Съгласно разпоредбата на чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ, отказва се издаването на виза или влизане в страната на чужденец, когато същият не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. Административният орган е съобразил и обстоятелството, че страната по произход на жалбоподателя е особено рискована по отношение миграционния поток към Европа. Видно от представения по делото доклад на Европейската комисия до Европейския парламент и Европейския съвет, нигерийците са основната националност на пристигащите мигранти, а страната е най-големият източник на жертвите на контрабанда на хора, регистрирани в ЕС. Горното е в унисон с разпоредбата на член 2, точка 2, буква а) от Визовия кодекс, съгласно която, визата е възприета като „разрешение, издадено от държава членка с цел транзитно преминаване или планиран престой на територията на държавите членки с продължителност не повече от три месеца...“. Следователно, разглеждайки смисъла на съществуването на визи, те са израз на суверенитета на държавата на нейна територия, „инструмент за контрол на влизанията и следователно на миграционните потоци, също както би могла да се окаже инструмент на външната политика и на политиката на сигурността“.

При тези обстоятелства, съдът приема, че обжалваният отказ за виза е материално законосъобразен, не е допуснато процесуално нарушение при издаването му-неизясняване или необсъждане на представени доказателства. Ето защо, жалбата срещу него е неоснователна и като такава, следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на правния спор, в тежест на жалбоподателя следва да бъде възложено заплащане на юрисконсултско възнаграждение на ответника в размер на 100 лева.

На основание изложеното и чл.172, ал.2 АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. У. Е. гражданин на Федерална Р. Н., [дата на раждане] , притежаваща ID карта номер 83345323999, издадена от властите на Федерална Р.Н., представляван от адв. Р. П. К., САК, със съдебен адрес гр.С. 1000, [улица], ет.3, Офис 6, срещу отказ за издаване на виза от 03.06.2022г., издаден от Г. Й., консул в Посолство на Р. България в А., Н..

ОСЪЖДА И. У. Е. гражданин на Федерална Р. Н., [дата на раждане] , притежаваща ID карта номер 83345323999, издадена от властите на Федерална Р.Н., да заплати на Министерството на външните работи сумата в размер на 100/сто/ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение .

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд на Р. България в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: